

Anatomia humana

27-S: EL DRET A DECIDIR QUE NO

Jorge Bello

Deia divendres aquí que tothom té dret a decidir, i ara haig de dir-vos que diumenge vam decidir que no. Més enllà de la paraula visceral, més enllà de la paraula oportunista hi ha el fet objectiu: més persones van votar que no.

Efectivament, el 47,75% dels vots (1.956.989 persones) han estat per alguna de les dues llistes independentistes, mentre que la resta (2.073.913 persones) van votar alguna de les llistes no independentistes. La diferència és petita però prou eloqüent.

❖ **ENCARA QUE FOS** a la inversa, no n'hi hauria prou amb una majoria simple favorable a la independència per engagar el molt difícil camí de la independència. Caldria una majoria aclaparadora, la xifra percentual de la qual no ha estat definida (i cal definir-la abans de fer-hi res).

Interpretacions diferents, com ara comptar escons al Parlament i no pas vots individuals, em semblen interpretacions només oportunistes, visceral, subjectives.

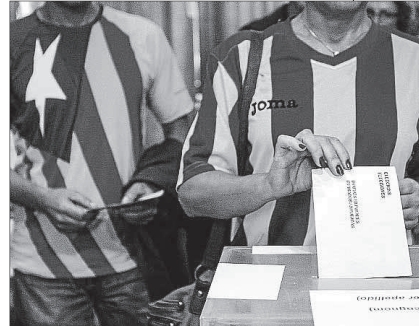
Si eren eleccions amb esperit plebiscitari, tal com van dir-nos, és a dir, per saber quantes persones volen engagar se-

La independència pot esperar, no hem de respondre a la provocació, ara és temps de fer les feines que no van fer abans

riosamente el camí cap a la independència, és evident que s'han de comptar vots perquè cada vot és una persona; i no comptar escons, perquè escons no són persones sinó agrupacions desiguals de persones, un artífici legal.

❖ **LLAVORS**, hem exercit el dret a decidir, i hem decidit que no. Ens agradi o no, aquest és el resultat d'una consulta feta segons normes ja establertes i ben conegudes, i ara tothom ha d'acceptar el que es va dir a les urnes.

El panorama que queda, però, és un problema complicat. El Parlament que resulta d'aquestes eleccions és força heterogeni quant a la tendència política i als interessos de cada grup, i quant a les competències i habilitats (formació i experiència) d'un nombre rellevant de diputats. Aquest fet permet de preveure una dialèctica tossuda, estèril, més que no pas una voluntat d'unir les forces per

fer-hi més, i més ràpid.

❖ **TRET QUE HI HAGI** prou generositat, les perspectives del Parlament de Catalunya són de lentitud i poca operativitat, i això és un problema greu en especial si es considera que els temps d'ara demanen actuacions ràpides i efectives, perquè les circumstàncies són òbviament apremiants, i perquè cal esperar que ara comenci un temps marcat per repressàlies més o menys dissimulades.

És probable que *las Españas*, prou decadents, vulguin fer una passejada triomfal, i que busquin botí i trofeus, i que en trobin, i que els agafin, i que continuï havent-hi actituds provocatives. No

hem de respondre a la provocació.

Hem de respondre a la necessitat. Hi ha una crisi desastrosa, hi ha persones desateses, hi ha serveis desatesos. Hem de col·laborar, tots plegats, en la feina de sortir-nos-en, i alhora hem d'unir veus i mans per controlar que els polítics facin allò que necessitem que facin.

❖ **HEM DE FER**, i mirar que facin, hem d'evitar la paràlisi, hem de començar el diàleg. Hem d'entendre que al costat

de *las Españas* hi és España, un país progressista, modern, equànim, generós. És aquí, i no pas allà, on el diàleg ha de tenir lloc, i llavors serà productiu.

Per tal que sigui productiu, cal que sigui un diàleg flexible per part de les dues bandes, cal que totes dues parts deixin la postura tossuda, o bé canviïn d'interlocutor. Cal que sigui un diàleg realista, i avui la realitat és més clara que abans.

I la qüestió de la independència ha de romandre un temps al calaix, adormida, hivernant. Quan a Catalunya hi hagi més independència econòmica i de gestió, però sobre tot intel·lectual, en parlarem.

bello.cat/jordibell@gmail.com

Es racó d'en cambreta

URBANITZACIONS

Gustau Juan Benejam

Fa un poc més d'una setmana que vam entrar a la tardor. La temporada turística ja ha pres la costa avall i en comencen a aparèixer els primers balanços als mitjans de comunicació. En aquest mateix diari, dilluns passat es va publicar un d'aquests balanços, que parlava de la rendibilitat dels hotels i de la seua incidència en el mercat laboral.

I amb el que llegim i amb allò que veim, ens feim la nostra idea de la realitat en què vivim i més quan aquesta realitat és la immediata, la del nostre poble, la del nostre municipi, la de la nostra illa i d'un tema tan important com és avui a Menorca el turisme.

❖ **AQUESTA INDÚSTRIA**, la del turisme, té com a base física, en bona part, unes infraestructures, sobretot d'habitatges i serveis, ubicades en espais urbans fets a tal fi, les urbanitzacions.

Per aquesta vorera no hi podem passejar.

Fer una passejada per les nostres urbanitzacions no sempre és l'espectacle més relaxant als ulls i als peus

Per diverses circumstàncies en què ara no entraré, ja fa uns anys que no sembla que al nostre turisme li vagi tan malament, especialment enguany. Però, els turistes troben els nostres es-

pais tan adasats com seria desitjable, els serveis públics adequats i suficients, les nostres infraestructures proporcionades a allò que intentem oferir? I tantes altres preguntes com es podrien fer per tal de respondre a una qüestió ja molt repetida: quin turisme volem oferir, quin turisme podem oferir, quin turisme realment oferim.

Fer una passejada per les nostres urbanitzacions no sempre és l'espectacle més relaxant als ulls i als peus; perquè n'hi ha que fan la sensació de falta d'un manteniment mínim, amb espais i solars sense edificar prou vegades convertits en camps abandonats a tot tipus de vegetació venturera, quan no en abocadors de deixalles i andròmines diverses, o voreres sense enrajolar, plenes d'herbes i, fins i tot, amb arbusts que impedeixen el normal passeig...

❖ **I PER MANTENIR** aquestes infraestructures fan falta diners. A molts de països del món els governs recap-

ten aquests diners - o part d'ells - fent pagar als consumidors d'aquestes infraestructures, als turistes, una petita taxa o cànon pel manteniment d'allò que ell frueixen.

I tots sabem que una cosa és el turisme de baix preu, d'hotel «tot inclòs» i una altra és el turisme que cerca els restaurants de més prestigi dels nostres ports, per dir una cosa. A cop d'ull pensam que el turista que més ens interessa és el que va als restaurants o el que lloga un apartament i va a comprar al mercat i no el que ha comprat a una agència un paquet tancat d'hotel tot-inclòs, que genera pocs beneficis a la nostra societat, fins i tot a nivell d'ocupació que no és, ni en quantitat ni en qualitat, la desitjable: sense haver entrat dins la comptabilitat de cap hotel, són molts els que intueixen que bona part dels preus reduïts que s'ofereixen es basen en uns serveis més bé escassos i unes condicions de treball una mica pobres.

I si el manteniment de les urbanitzacions s'ha de fer amb els impostos que paguen els empobrits treballadors del sector, que avui són una part important de la ciutadania, la rendibilitat social d'aquest turisme pot ésser ben magra.